

Догађаји у Египту који су обележили почетак 2011. године, према већини аналитичара, имају изузетан значај не само на регионалној већ и светској сцени. Тачно је да су се ови догађаји у Египту десили након туниских, међутим геополитички и стратешки положај и улога дају му посебан значај. Египат кроз светску цивилизацију имао је посебну, а у новијој историји одиграо је водећу улогу у ослободилачком покрету против колонијализма, неоколонијализма и стварања покрета Несврстаних у коме је, поред Титове Југославије и Индије, имао главну улогу.

Доста се писало о садашњој египатској "револуцији", мирољубивој тежњи египатског народа за слободу, демократију, бољи живот као и друге друштвене, економске и политичке димензије ових догађаја. Уочљиво је да су готово сви аналитичари египатске догађаје анализирали са одређене тачке гледишта, избегавајући, како ми се чини, да их ставе у целокупан контекст са припадајућим идеолошким значајем.

Почетак или крај

Председник САД Барак Обама био је храбрији од многих аналитичара и нагласио је историјски и светски значај египатских догађаја у свом говору 11.02.2011. године, неколико минута након оставке бившег председника Мубарака. Обама није оклевао да стави тај догађај у контекст са рушењем Берлинског зида, гандијевским методама ослободилачке борбе и светским значајем независности Гане за Мартина Лутера Кинга. Вероватно Обама у свом поменутом говору није заборавио свој унутрашњи сукоб са идеологијом, политиком неоконзервативаца и њиховим неолибералистичким друштвено-економским системом.

Гандијева борба, односно независност колоније као што је Гана, значила је крај колонијалистичког доба у савременој историји. Пад Берлинског зида означио је крах социјалистичког система, односно реал-социјализма. Пад Мубарака, односно његовог режима означио је почетак пада тзв. новог светског поретка, као и његовог неолибералног друштвено-економског система и његове неминовне појаве и систем вредности.

Професор Стивен Лоранс Каблан у свом чланку, објављеном у Монду 7.2.2011. године, упоредио је Француску револуцију од 1789. до 1795. године са догађајима у Египту, за које је сматрао да су почели још 1997. и 2008. године, а који су кулминирали 2011. године.

У међувремену, појава социјализма имала је за циљ рушење капиталистичког система који се отуђио од изворних принципа Француске револуције. Међутим, сам социјалистички систем пао је у замку партијско-бирокупатског система који је прилично ограничавао слободе. Њихов партијски апарат на неки начин парирао је западним политичким елитама (империјалистима). Творци тзв. новог светског поретка након пада социјализма уместо да науче лекцију из историје и да извуку поуку из пада социјализма, они су са доста ароганције и са великом дозом наметнуте силе, заслепљени победом, изградили још екстремнији капиталистички систем, негде у облику неолиберализма, где је степен развоја мањи и смислили "транзицију", која уствари представља "дивљи капитализам".

Светски финансијски центри моћи користили су оба ова облика ради учвршћивања своје доминације над светском економијом где је глобализам, у том погледу, значио контролу над светском производњом и дистрибуцијом. Њихови идеолози измислили су нову друштвену теорију која ствара једно глобално друштво, "глобално село" са спољнополитичким механизмом који се заснива на сукобу цивилизације.

Фукојама је пропагирао идеју о новом глобалном свету који се гради на рушевинама историје која је достигла свој крај. Из тога произлази да патриотизам, национализам губи значај, такође се специфичности традиције и посебне карактеристике друштава губе рађањем новог човека, становника глобалног села који губи осећај за било коју припадност сем припадности глобалном селу!

Паралелно с тим, светска глобална спољна политика заснивала се на сукобу цивилизација, за који је Семјуел Хантингтон сматрао да је суштина светских сукоба, што је уствари сукоб различитих религија. Пропагирајући владајући језик, владајућу религију, односно цивилизацију јер је цивилизацију уско везао за религију.

лигију.

Хантингтон

тврди да ће главни сукоб у будућности бити између западне хришћанске цивилизације и ислама

. Он представља ислам и муслимане као једну интегралн

у
целину, не узимајући озбиљно националне и етничке специфичности, које су кроз историју произвеле поделе на секте унутар самих религија. Што се тиче ислама

,
најозбиљније поделе створене су поделом на шите и суните. Ова подела

,
по мишљењу озбиљних аналитичара

,
у савременој историји сматрана је сукобом између арапске и перси

ј
ске сфере интереса унутар саме религије. Доктор Мустафа Ашака у својој књизи Ислам без секти (

Ислам била мадхаб)

која је први пут издата 1960. године јасно потврђује ту тезу.

Неке карактеристике неолиберализма

Коришћење такве идеолошке манипулације пропраћено је обавезним коришћењем огромне војне силе, не заборављајући старо начело

завади па владај,

за "непослушне". За оне који се не би одрекли своје специфичности, традиције и сл.

Иако наведене карактеристике представљају саставни мозаик светске цивилизације која не може да се сукоби, већ се цивилизација међусобно допуњује у један јединствени систем вредности са својим различитостима, као врлинама, а не манама.

Веома је интересантно да су творци "новог светског поретка" изградили свој систем вредности који се углавном заснивао на паролатама, а не суштини, и са двоструким аршимима. Главна карактеристика оваквог система вредности суиндивидуализам, лични и колективни, који производи личну и друштвену себичност. Прагматизам као замена за принципијелну идеју у унутрашњој и спољној организацији друштва. "Сналажљивост" као модеран термин за лоповлук наспрам, застарелих "идеалиста" који не разумеју дух времена. Криминализација власти, где уместо контроле државе над организованим криминалом, "мафијом", он контролише државу кроз своје тзв. тајкуне или богаташе "милијардере" у "боље" организованим друштвима. Армија незапослених, сиромашних, као резултат "ефикасног" смањења трошкова, уместо социјално-солидарне политике,

која наводно производи армију "нерадника". Наметање глобалне културно-образоване мреже са покушајем доминације једне силе, уместо заједничког система образовања и културе, који би кроз различитост довео до веће ефикасности. Обезвређење универзалних норми које је човечанство изградило кроз историју, као што су борба за слободу, демократију, национални интерес, суверенитет и сл. Увођење двоструких аршина према интересима глобалних сила, тако што је борба за слободу негде тероризам, а негде легитиман циљ. Демократија негде представља основно право, а негде саботажу, анархију, заверу и обрнуто. Сваки национални интерес треба да буде у служби националним интересима највећој светској сили. Релативизација појма државног суверенитета и увођење у праксу "ограниченог суверенитета" мимо међународног правног система, које је човечанство деценијама градило.

Тако је окупација постала ослобођење од "заосталости", "диктаторског режима" итд, а окупатори су постали жртве "терориста" чија је кривица што се боре против окупације.

Неолиберализам на делу

Падом Берлинског зида један број земаља, ван тзв. социјалистичког блока, покушао је да се супротстави таквом светском поретку. Међутим, њихови напори нису уродили плодом, јер нови поредак који је имао монопол над светским јавним мњењем и инструменте притиска и уцене над многим властима широм света, покварио је њихову намеру да очувају своје националне интересе и увукао их у војно-политичке игре, како би их ослабио и девалвирао њихове интересе.

Из наведених разлога, ниједна земља није могла да се супротстави томе, а све остале земље су, у суштини, на то гледале равнодушно, јер се то тицало других, а не њих. Истовремено, народи ових земаља били су искључени јер су се борили за бољи живот који никад није стигао, или су веровали у демократичну, ослободилачку акцију, која се касније показала да је у стварности била лажно обећање. Показало се да су стварни циљеви били отимање националних богатстава, уништавање претходних достигнућа на материјалном и духовном нивоу и коначно убијање достојанства народа и нација, а и читавих нација уколико се нација састоји од више народа, као што је случај са Арапима. Најдраматичнији пример био је Ирак.

Ирачка искуства представљају очигледан пример шта ће добити мале и средње земље од неолибералиста и њихових војних - политичких - економских- друштвених маневара. Ирак као држава растурена

је након америчке и савезничке окупације. Створени су етнички, верски и друге врсте сукоба који су разорили национално ткиво ирачког народа. Хаос и крвопролиће постали

су свакодневница ирачког народа. Ирак је седамдесетих година прошлог века достигао ниво једне од најнапредниј е земље средњег развоја

, нарочито у образовању и здравству

, према званичним оценама Унеска и Уницефа. Санкције су уни шт

иле овакав стандард да би садашњ

е стање урушил

о све оно што санкцијама није пошло за руком. Према извештају ББ С

-ја од 10.6.2008, Ирак је доживео највећу пљачку у историји човечанства.

И рачки парламент је 21. фебруара 2011. формирао комисије за истрагу о новом

нестанку новца у износу од 40 милијарди долара овог пута из ирачких развојних фондова

! Разуме се да се таква корупција није могле десити без знања проамеричке владе и сагласности америчких "супервизора". Јавна тајна је да Ирак поред легалне продаје нафте има и тајне шверц канале који краду нафту и пласирају је преко америчких и енглеских фирми на нафтно тржиште.

Безбедносна ситуација у земљи никада у својој савременој историји није била гора. Убијање недужних цивила постала

је
уобичајна појава. Правна сигурност и људска права симболишу "тајне затворе" и

затвор Абу Граиб

. Чак

су
суђење и егзикуција Садама Хусеина осудил
е
скоро све међународне организације које се баве људским правима.
Занимљиво је да у том контексту у Ираку фактички постоји партнерство између САД и Ирана. Свима је јасно да обе земље управљају Ираком. О томе постоји доста изјава неких ирачких лидера. Ирачки покрет отпора сматра да САД стоји иза терористичких "муслиманских" групација, као што је "Ал Каида" и њихових крвавих акција против недужних шитских цивила. Такође оптужују Иран и проиранске лидере у власти да стоје иза шитских екстремних организација и њихових терористичких акција против недужног сунитског становништва. Они их оптужују да намерно дестабилизују Ирак да би што више владали и окаљали дело покрета отпора против "окупатора" и њихових људи у ирачкој структури власти.

Позадина египатских догађаја

Садашњи догађаји у Египту се не могу сагледати без историјског контекста. Борба против енглеског окупатора, ујединила је народ и вратила му достојанство, који је био мотор снаге материјалног и духовног развоја египатског народа, а са тим и арапске нације. Монархија у Египту, која је загазила у корупцију и подаништво након пораза у арпско-израелском рату 1948. године повредила је достојанство народа и изазвала египатску револуцију 1953. године. Ова револуција је имала за циљ реформисање друштвеног система и освету за пораз у рату. У почетку није занала како да се понаша

, вође револуције хтел
е

су самостално да воде пут развоја своје земље, верујући у помоћ од стране земаља "слободног света". Међутим, тројна агресија 1956. године, као и совјетска и америчка подршка Египту против агресора учврстила је улогу вођа револуције са Насером на челу, не само у Египту, већ у целом арапском свету. Убрзо је дошло до препорода достојанства и ослободилачког духа и у другим арапским земљама, а народи су се супротставили геострате

ш

ким пројектима западних сила, на челу са Америком.

Тадашња америчка администрација појачала је притисак на египатски режим како би га ставила под контролу. Највећи притисак био је повлачење сагласности Светске банке за изградњу "велике бране". Насер

је

узврато ударац отварајући се према Совјетском Савезу и социјалистичком блоку који су финансирали изградњу бране и реализовали је

1961. године. Низ успешних резултата које је Насер постигао у Египту, наметнуло га је као лидера арапске нације. Истовремено, САД и многе друге зап

а

дне земље правиле су равнотежу кроз отворену подршку Израелу и стављање под контролу појединих арапских земаља које

нису имале подршку својих народа. Овде се мора истаћи да се овај период сматра златним добом развоја идеје арапског национализма са експан

з

ијом културног, научног и духовног развоја у арапском свету, у чему је Египат био центар.

Пораз 1967. године који је ранио достојанство арапског народа није га сломио, већ је огромна маса приморала Насера који је поднео оставку да настави са вођењем Египта у остваривању арапских националних циљева, како би пор

а

з претворили у победу. Тадашња маса приморала је и прозападне арапске режиме да пр у

же руку Насеру и прихвате његово вођство. Међутим, "загонетна" смрт Насера, долазак Садата и његових контрадикторних војно-политичких потеза, девалвирани су тзв.

октобарском победом 1973. године, и Египат је почео да губи водећу улогу у арапском свету. Једнострано потписивање мировног споразума у Камп Дејвиду, коначно је Египат дистанцирао од арапске масе. Негативни економски резултати "мира" наспрам обећања о бољем животу египатског наро

да

довели су до тога да је народ почео да се буни против лошег животног стандарда, појаве сумњивих домаћих капиталиста, "дебелих мачака", како их је наро

д

звао, и губљења своје улоге у арапском свету. Садат је сматран за хероја након октобарског рата 1973. који је египатском народу и арапској нацији повратио достојанство. Међутим, претходни потези девалвирани су Садатов добитак и народ је све више почео да се буни. Заузврат, тадашњи председник појачао је органе репресије, војно-безбедносну сарадњу са САД која је индиректно значила сарадњу са Израелом и дозволио је повратак Муслиманске браће на политичку сцену, како би неутралисао бес народа и онемогућио националне и левичарске снаге које су биле везане за Насеров период.

Политизација ислама

Муслиманску браћу и политизацију ислама у савременој историји, прво су створили Британци, како би зауставили утицај панарабизма и националних идеја у тежњи арапског народа за слободом, јединством и прогресом. Ова тежња почела је да доминира над арапском масом од прве половине прошлог века. Панисламистичке идеје немају никакво упориште у науци, историји и стварности.

Садат је крајем седамдесетих изгубио свој кредибилитет код народа и зато је морао да оде. Долазак Хоснија Мубарака 1981. године, тада скромног, ненаметљивог хероја авијације, пробудио је наду за бољи живот и достојанственију улогу Египта. Међутим, крајем осамдесетих година такве наде почеле су да испаравају.

Мубараково доба

Мубарак и људи око њега већ почетком деведесетих година прихватили су неолиберализам, у који су временом све више загазили, прибављајући за себе велику корист на рачун народа и његовог интереса уопште. Највећа увреда достојанства

народа била је чињеница да је Мубараков режим полако али сигурно постао чувар израелске безбедности на рачун опште прихваћеног, легитимног права палестинског народа за слободу и своју независну државу. Због наведених, а и других фактора, Египат је изгубио своју регионалну улогу, а египатски народ је доживео стварање нове регионалне силе која је упорно покушавала да заузме улогу Египта у региону

, као што су Иран и Турска. Маса у Египту и арапском свету већ је јасно осећала

и оптуживала Мубараков режим да он ради према интересу његових партнера на Западу, чак и за Израел, све на уштрб египатских и арапских националних интереса. Неопростиве грешке за арапску масу, укључујући и Египћане, био је став Мубарака према блокирању појаса

Газа и затварање пролаза Рафаха

. Став према

и израелској агесији на југу Либана 2006. године

,

ка

о

и

став према израелској агресији на појас Газе 2009. године, фактички

су га сврстали на страну Израела.

Занимљиво је да су САД у последњих неколико година уочиле да Мубарак губи тло у Египту, те су то покушавали да ублаже кроз неке критике, убацивањем нових личности у политичке игре, како би апсорбовали политичко незадовољство. Последње две године америчка администрација јавно је критиковала став египатске владе према Муслиманској браћи, тражећи њихово слободно политичко деловање. Мубарак је почео своју владавину 1981. одмаздом против исламских политичких покрета, од којих су неки оптужени за ликвидацију Садата, не истражујући праву позадину и

налогодавца! Интересантно је да је Мубарак последње деценије, када је почела прича око неопходности кориговања његовог политичког система, поставио замку у избору између његовог режима или режима исламских "екстремиста". Подразумева се да је режим дозволио екстремне догађаје у производњи неких "екстремних" група, како би уверио домаће и

саветско јавно мњење у то. Најдаље у томе отишао је његов последњи министар унутрашњих послова Аладли, који је сада оптужен за изазивање експлозије

код

цркве Алкадасин у Александрији 1. јануара 2011. године, чије су последице биле дестине мртвих и рањених копта. Иначе, већ

скоро десет година Мубараков режим разара патриотско ткиво Египћана наметањем вештачких сукоба између копта и муслимана, где су екстремисти са обеју стране имали охрабрење. Историјски је познато да је патриотско јединство копта и муслимана у борби за националне циљеве увек било основа

за

сваку победу. Међутим, Мубараков режим је користио принцип "завади па владај" како би обе стране виделе у њему гарант њихове безбедности и стабилности њихове државе.

Рађање нове историјена "Мајдан Ал-Тахрир"

Посредни узрок догађаја "револуције" у Египту било је убиство Халида Саида(28.г.) 6.6.2010. године, од стране двојице инспектора у интернет кафеу. Власт је покушала да наметне своју лажну причу користећи закон о ванредном стању из 1981. године.

Масовни протести и изласаци на улице у многим градовима Египта тражили су укидање ванредног стања и праведни друштвени поредак. Власт није имала слуха

,
па је на демонстра
ције одговорила
силом. Таква реакција изазвала је колективни бес и симболично окупљање народа на
главним градским трговима. На
Мајдан Ал
-Т
ахр
ир
у
(Трг
у
ослобођења)
у Каиру,
демонстранти
су
слимболично формирали своју "државу" под паролом " Слобода - Достојанство –
Социјална
правда". Колективна памет ослободила је стваралачки дух египатског народа кроз
духовите пароле и уметничке преформансе. Оформили су уметни

Пише: Амџад Мигати
недеља, 20 март 2011 13:02

ч
к
е
колониј
е
, отворили народне амбуланте, бесплатне занатске радње, организовали су улич
н
е свадбе
на којима
су најпознатији арапски певачи певали бесплатно. Унутрашња организација сачувала је
карактер мирног протеста
преко
чувар
а, чији је задак био
претреса
ње
стотине хиљада људи који су желели да уђу на трг како би очували мирољубив карактер
протеста. Организовали су службу изгубљено-нађено.
И
нтерес
ан
тна појава
је
да није забележена ниједна крађа нити било каква криминална радња међ
у
стотинама хиљада учес
н
ика. Стотине хиљада учесника
дефиловал
о је данима
на тргу делећи међусобно храну, пиће, ћебад и остале неопходне ствари за очување
скупа. Вратио се дух солидарности међу
Е
гипћанима ка
о
у најбољим временима у њиховој борби против британске окупације. Тамо су били
представници свих узраста, дру
ш
твених слојева (сирома
ш
ни и богати). Коп
т
и су држали своје православн
е
обреде
док

Пише: Амџад Мигати
недеља, 20 март 2011 13:02

су их
муслимани
чували, а
кад
су муслимани држали своје молитве чували су их Копти. Тако је вра
ћ
ен опште познати симбол борбе египатско
г
народа за слободу "полумесец и крст". Било је занимљиво да су млади демонстранти
црпели
своје идеје и енергију из патриот
с
ких песама од времена Насера и борбе против Садата! Читава интелектуална елита
Египта приклонила се овој "држави".

Када су такозвани батинаши (балтације), који су уствари били припадници разних
безбедосних служби , хладним оружијем,

у сарадњи са снајперистима, напали демонстранте, амбуланте су претворене у теренск
е
болниц
е
где су на лицу места познати лекари узели учешће
,
а сав медицински матери
ј
ал бесплатно
су
дали апотекари
,
док су
грађани обезбедили сву потреб
н
у количину крви.

Свака провокација коју су изазвали "батинаши" са циљем да се произведе реакција демонстраната , која би довела до хаоса и створила прилику за интервенцију војске

,
осујећена је мирном реакцијом демонстраната која је приморала војску да задржи батинаше које је маса ухватила. Ова колективна организација и колективна памет би ли су плод солидарности масе , која је надмашила политичке странке које су заостале у односу на стваралач ку иницијатив у масе. Овде се мора истаћи да су М услиманска браћа , организација која је са разлогом означена као екстремна, под таквим утицајем поста ла секуларна политичка групација.

У целини тај догађај сам по себи представио је практичанодговор на тезу Фукојаме о крају историје новог човека. К ао и к рах Хантинггонове тезе о сукобу цивилизације , односно религије, управо тамо где је део региона колевке најутицајнијих религија.

Колективна политичка памет дошла је до изражаја у јединственом захтеву рушења Мубарака и режима у целини. Н еке од политичких странка у почетку

су
хтеле да нађу компромис у оставци Мубарака и одређеним променама устава. Маса је једногласно хтела
да кроз
промену реж
има и обрачун са његовом владајућом странком, вођеном од стране компромитованих функционера и тајкуна монополиста, промени систем у целини. Према последњим истраживањима економиста поменути су оштетили сваког Египћанина за око 43.000 долара (Египат има око 80 милиона становника). Маса је инсистирала на паду новог либералистичког система који је отео народу слободу, достојанство и социјалну правду.
Политичка мудрост масе дошла је до изражаја истичући то као главни циљ. Они су остали уздржани од изрицања антиамеричких и антиизраелских расположења, иако је то било присутно код апсолутне већине демонстраната.
Народ је успео. Он
је
показ
ао
упорност да ће да истраје до испуњења
својих захтева.

Перспектива египатских догађаја

Нико са сигурношћу не може да предвиди како ће се ситуација даље развијати. Једно је сигурно да се на старо не може вратити. Поражена унутрашња снага и спољни моћни саветници покушаваће да се прилагоде новом стању тако што ће наметнути формалну реформу система. Истовремено, спољни моћни фактори покушаће да нађу присталице међу новим вођама масе како би их промовисали као своје будуће верне савезнике. Тај процес ће уздрмати, успорити и отимати енергију и снагу коју је маса показала. Међутим, тај покушај биће кратак даха јер је процес промена почео и нема силе која може да га заустави. Наравно, у борби народа брзина промена не значи много, већ неминовна суштина.

Још док су догађаји били у току појавила се озбиљна индиција да ће се слични догађаји ширити и на земље Северне Африке и Блиског истока. Очигледно је да су у томе одређене велике силе увиделе шансу да поравнају неке старе рачуне и покушају да украду сјајни утицај египатских догађаја на друге. Међутим, Русија је одмах упозорила да је мешање страних фактора у те догађаје недопустиво. Интересантно је да је Либија била поменути као следећа. Катарски канал "Алџезира" означен је као носилац

медијског рата против либијског режима, што је "Алџезира" тада званично демантовала.

Игра нације

Познато је да су се у уређење државне власти на Блиском истоку и Северној Африци одувек мешале обавештајне службе великих сила. Нису се уздржавали од било које методе рушења власти или ликвидације неких од водећих лидера, ако им нису били по вољи. Најпознатији је пример рушења демократски изабране владе Мохамеда Мосадика у Ирану војним ударом 1953.

Можда је најконтрадикторнији догађај у том контексту рушење иранског шаха Мохамеда Резе Пахлавија 1980. Конт де Мареншез, тадашњи шеф француске обавештајне службе, у својој књизи "Четврти светски рат" објављеној 1993. године, каже да је упозорио шаха: "Пази се Картерове владе, председник Картер одлучио је да те смени!". Он додаје да шах то није прихватио и да му је рекао: "Верујем у све што говориш, осим у ово". Мареншез у својој књизи говори да је то био период октобра 1978. године када је Хомеини напустио Ирак. Шах је покушао да убеди председника Дестена да не да Хомеинију политички азил, или да бар ограничи његове политичке потезе, међутим ово није прихваћено! Овакво сведочење потврђује да у важним политичким догађајима суштина никад није као што изгледа.

Египат и "Игра нација"

Маелес Копеланд бивши агент ЦИА-е објавио је 1969. књигу под насловом "Игра нације" описујући политичку обавештајну игру око Египта, док је био у служби Салеха Галаба,

Пише: Амџад Мигати
недеља, 20 март 2011 13:02

бившег министра информација Јордана (члан владе пријатељски настројене Америци).
Иначе он је био студентски активиста, левичар-националиста. 17.2.2011. године
објавио је чланак под насловом "Игра нације" у лондонском листу на арапском језику
"Ашарк Ал-Аусат", где је потенцирао на сличном сценарију према египатским догађајима.
Руски експерт Владимир Офтичински објавио је чланак у московском "Комосмолит

"
15.2.2011. године у коме тврди да САД успева у дестабилизацији "револуције" и да
председник Обама на крају успева да украде "револуцију". Међутим, Јевгениј Примаков у
свом чланку који је објавила

"
Русијска газета

"
од
0

9.2.2011. сматра: "ситуација у Египту се свакодневно развија и тешко је прецизно
прогноzirати њен исход, али може се рећи да се Египат озбиљно мења и та промена ће
имати огроман утицај на Блиски исток". Многи други аналитичари сматрају да је то
тачно, али не само на Блиском истоку већ и у целом свету.

Општепознато је да Американци већ дуже време покушавају да направе "козметички
рез" на Блиском истоку.

То је
пројекат "Нови Блиски
и
сток"
који треба да се оствари
након Заливског рата деведесетих

, а
који је
и
Клинтонова администрација

покуш
авала
да оживи, али безуспешно. У последње две године Обамина администрација покушала
је

да пронађе решење које би зауставило бес мас

а
у
а

рапском свету, улепшавајући слику Америке и проамеричке владе у том региону. Тежила
је

,
како је изгледало

,

да пронађе прихватљиво решење за

п

алестинско питање

,

као што је својевремено радио

и

председник Клинтон. Међутим

,

у оба покушаја

доживели су

неуспех

,

јер су

нео

конзервативци при врху америчке политике дали подршку екстремној изралској политици према решењу тог питања. Обама је покушавао да у последње две годин

е

надокнади овакав неуспех, стварањем успеха на другим местима као што су северна Африка и Судан. За такав успех требало је суспендовати

ф

ранцуски утицај

, што више ослабити утицај Русије и

зауставити

к

инески утицај који је почео озбиљно да се шири на

а

фричком континенту. Народни догађаји у Тунису изненадили су САД

,

али убрзо су га каналисали, избацујући са тим и

ф

ранцуски традиционални утицај. Тачно је да је председник Бенали био њихов човек од поверења

,

али је он у последње време изгубио свој сјај

,

а његова супруга уз подршку

ф

ранцу

ске

спремала се да преузме улогу председника супротно вољи народа.

Многи стратешки аналитичари предочили су да су САД и њени савезници скројили план контролисања кризног жаришта на Блиском истоку и северу Африке. Неки су отишли

даље тврдећи да тај план треба касније проширити и на Балкан. Ови аналитичари сматрају да је то један од начина за олакшање светске економске кризе.

Отварање кризног жаришта, поготову у богатим или гео-политички важним земљама доприноси војној индустрији САД и њеним савезницима. Унутрашњи немири и рушење инфраструктуре отварају могућности западним фирмама које држе монопол повећањем продаје. Поучени из искуства Ирака, поручени послови не морају да се изводе, а новац може унапред да се наплати. Успостављеном праксом продаје оружја з аливским земљама јавна је тајна да се један део уговореног оружија достави, а други део уговора који је обично и скупљи само наплати, док се новац подели међу заступљеним странама! Већ је успостављена пракса да берза реагује на кризне ситуације и да долази до спекулације у цени нафте, где се ствара додатни абнормални профит нафтних картела.

Такав америчко- западни план је кратког даха. Отвара се питање да ли такве методе могу да опораве њихов систем, или се само изазива још већи јаз између народа тих земаља и система који САД покушава да им наметне. План изазивања контролисаног жаришта (х аос а) сувише је јаван и унапред познат у којим ће се државама примењивати. Очигледна је њихова намера да Јемен постане Пакистан Блиског исток, а Либија Ирак северне Африке, док би све остале земље отвареле-затварале кризу по систему "стенд бај". Разуме се да изазивање такве ситуације не даје решење за тежње народа тих земаља. С твара се плодно тло за екстремисте разних профила, који су фактички њихов производ,

Пише: Амџад Мигати
недеља, 20 март 2011 13:02

што
удаљује истин
с
ку тежњу народа за слободу, достојанство, социјалну правду
,
а
ли и
ак
омулира
снагу и енергију масе за нови "проте
ст"
,
"
револуцију
"
и
сл, што
неће моћи
да
се
контроли
ше,
поготову ако се појави национални вођа који сада
недостаје
арапској нацији.
Бивши и садашњи министар иностраних послова Египта Ахмед Абул Гаит 23.2.2011.
нагласио је на телевизији "Ал-хаја Ал-џадида": "Ако се испуне захтеви "револуције
младих", Египат ће постати велика сила".

Рађање система: нова нада

Фукојама и Хантингтон су се одрекли својих теорија пре смрти, међутим како сада ситуација изгледа амерички неоконзервативци не желе да прихвате реалност и да се одрекну својих неолибералистичких система. Долазак светске економске кризе и њених катастрофалних последица на америчку привреду, која се пренела на остале земље света, није била довољна да убеди неоконзервативце у крах њиховог система.

Превирање и незадовољство које се раширило у већини земаља света од последица таквог система није се зауставило, нити зауставило амбиције неоконзервативаца да сами владају светом, чак и не помишљајући да олакшају положај својих грађана унутар

САД. Неоконзервативци су отворено повели борбу против Обаиног закона о здравству. Толико су били острашћени усвајањем тог закона да је доста аналитичара упозоравало Обаму да је његов опстанак (политички чак и биолошки) угрожен. Неоконзервативцима није сметала "национализација" банака и осигуравајућих друштва који су били легла корупције и преваре, јер је држава у њих "убацила" десетине милијарди долара. Они се надају да ће им држава у блиској будућности опростити ту "убачену" суму и да ће се све вратити на старо.

Паралелни догађаји

Пре догађаја у Египту и Тунису већ је постојао отворени сукоб између опозиције и власти у Јемену, Судану, Алжиру и у још неким арапским замљама. Међутим, није им било дозвољено да постану сукоби високог интензитета. Египатски догађаји променили су све и подигли ниво интензитета сукоба у скоро свим осталим земљама региона. У томе су неоконзервативци видели своју шансу да изравнају неке старе рачуне са "бившим грешницима" и истрајним савезницима. Такође то је била прилика да скрену пажњу са суштине кризе њиховог (неолибералистичког) система на "жељу народа за слободу", "рушење диктатуре" итд. Њихова манипулација над медијима као и до сада пружила им је могућности да опет збуне светско јавно мњење, како би девалвирани стварну тежњу народа, нарочито у Египту, а са друге стране поново се отворио пут за остварење неких од њихових циљева. Најдраматичнији пример тога су догађаји у Либији.

Контроверзна личност Моамера Гадафија не може да га окарактерише као најгорег лидера. Развој Либије на друштвеном плану много је бољи од нпр. развоја Саудиске Арабије, а неописиво бољи од Јемена. Насиље које је актуелно у Либији не може да се упоређи са насиљем у Ираку, које је под надзором Америке.

У садашњем добу масмедији играју кључну улогу у припремама за било коју експлозивну акцију. Сећамо се агресије на Ирак под изговором да поседује "оружије за масовно уништење", за шта се касније испоставило да је била велика медијска лаж. Да не заборавимо овде медијски рат који је вођен против Југославије, Србије и сатанизације српског народа, која је имала своје познате резултате. САД и западне силе не крију своје намере да сада спремају сличан сценарио за Либију, укључујући и војну интервенцију! Интересантно је да па

т

ња палестинског народа која деценијама траје

,
и супротстављање Израела свим резолуцијама међународне заједнице у вези са решењем палестинског питања, не изазивају на сличан начин америчку администрацију, иако је Обама у почетку свог мандата изјавио да има искрену намеру да то реши.

Либија: решење или куповина времена?

Да ли ће овакви потези, који имају за циљ одвраћање пажње од захтева египатске, односно арапске масе за темељне промене и истинску слободу-достојанство-социјалну правду успети да спасу неолибералистички систем од његовог пада? Да ли ће Америка таквим потезима добити симпатије арапског јавног мњења? Како ће се објаснити да је наводни љути непријатељ Америке "Алкаида" сада активна у Либији на подручјима ван контроле Гадафијевог режима, и то према званичним америчким изворима. Телевизијски снимци које емитују разни канали показују их на исти начин као што су деловали у Сомалији

Страни држављани који су се евакуисали из Либије, тврде да их групе које личе на "банде" нападају. Шта ће рећи арапско па и светско јавно мњење на америчку неограничену подршку Израелу коју су показали коришћењем вета (први пут у Обаином мандату) у Савету безбедности
18.2.2011.

против резолуције у осуди наставка изградње
јеврејских
насеља на
окупираној
палестинској територији.

Без обзира на исход догађаја у Либији и судбину Гадафијевог режима, ово је, по свему судећи, само куповина времена. То потврђују вишемилионске демонстрације које су се догодиле у многим градовима арапског света 25.2.2011, које нису биле медијски покривене јер су их "ексклузивни догађаји" у Либији ставили у сенку. Највећи ударац америчкој политици на том подручју биле су милионске демонстрације које су се догодиле тог дана у више ирачких градова. Чињеница је да су ирачке власти које су под патронатом америчких супервизора користиле сва средства да спрече такве догађаје, чак убијање и рањавање учесника, што је нажалост скоро свакодневна појава у Ираку. Ирачки народ то није спречило да се први пут након окупације заједно изађу: сунити, шиити и хришћани, Арапи, Курди, Туркмени и све остале етничке заједнице. Сви су заједно протествовали због владавине корупције, немаштине и лоповлука који им је "америчка демократија" и њен систем поклатио. То је поновно буђење наде као што су и египатски догађаји.

Каквом систему маса тежи?

Председник Обама у делу свог говора након оставке Мубарака описује стваралачки дух и методе којима се служио египатски народ у својим протестима (овај део је , неким чудом , био недовољно заступљен у медијима . Иако је и сада у целини доступан на сајту Беле куће) . Он је том приликом река о: "То је моћ људског достојанства, и никада не може бити одбијена". Обамин став демантује тврдње које истичу неолибералисти да све има своју цену за куповину, укљу ч ујући сваког човека и људско достојанство.

Куповина времена и набијање профита путем изазивања кризних жаришта, шпекулације ценом нефти и сличним махинацијама, неће решити светску економску кризу коју је изазвао неолибералистички систем. Због монополистичке политике у производњи и дистрибуцији хране стручњаци упозоравају на велику светску кризу хране, на кој у додатно утичу климатске промене и природне катастрофе (ове еколошке опасности опет су изазване монополом и нездравом конкуренцијом неолибералистичког сисема) . Број гладних у свету сваким даном је све већи. Глад убија људско достојанство , з ато је све чеш

Пише: Амџад Мигати
недеља, 20 март 2011 13:02

ће упозорење

о
"

светск

ој

револуције гладних

",

чији се токови и размене не

могу ни наслутити. Витални интереси

САД и читавог света је да се суоч

е

са последицама погрешног, арогантног система који је наметнут од стране

нео

конзервативаца

,

док свет данас страда од тих последица.

Потреба за развој новог, праведнијег политичко-економског система у свету је неопходна. Такав систем требало би да преузме онајбоље у развоју капитализма и од онога што се доказало као најправедније у социјализму. Упоредо треба развијати систем вредности који поштује специфичност сваког народа и нације, њихово право на избор свог пута ка друштвеном напре

т

ку, демократско право за усавршавање политичког система и владавине унутар земље како би обогатили и учврстили даљи развој таквог политичко-економског система.

Данас, у XXI веку звучи смешно, мада је у суштини трагично, наметати готове шаблоне за развој демократије

и

људских права

Пише: Амџад Мигати
недеља, 20 март 2011 13:02

. Ти шаблони су услов за
удруживањ

е

друштва

у

"демократск

и

свет"

или

"слобод

ан

свет " итд.

Ово

подсећа

н

а т

зв.

"

законе о изградњи социјализма

" (који су проучавани у високим комунистичким партијским школама).

Т

ад је "слободан свет" подржавао националне снаге против

"

интернационалних комунистичких држава

"

.

Појам национализма

био

је

на врху система друштвен

их

вредности

"слободног света"

, док је данас глобализам у том врху

,

а патриотизам, национализам

и свака специфична појава

окарактерисан

а

је

као друштвен

а

болест.

Пише: Амџад Мигати
недеља, 20 март 2011 13:02

Хенри Кисинџер је још 1994. у својој књизи "Дипломатија" приметио да: "И данас и у већини историјских периода постојала је нација међу нацијама, а не једна супер сила изнад свих осталих

. К
од Американаца не треба да звони за узбуну ако се наспрам њих појаве и други центри моћи. Коначно подела светских извора, развој других друштава и економија био је циљ Америке још од Маршаловог плана"

.
Египатски догађаји били су најупечатљивије упозорење да је систем данашње владавине неподношљив. Огромн

е

мас

е

у Египту и арапском свету траж

е

да се испоштује њихово право на слободу, социјалну правду и достојан положај у друшту
ка

о

и достојан положај земље у свету. Те исте тежње спајају народе већине "малих" и "средњих" земаља света. Америка

и њени савезници

треба да прихват

е

мултиполарни свет као реалан пут за што

праведнији, перспективнији и самим тим безбеднији свет.